

væltet apartheidregimet forholdsvis ublodigt og sat gang i en demokratisk udvikling. Og vi fik sat gang i en forsoningsudvikling, som det vil tage meget lang tid at komme til i Irak med den udvikling. Dansk Folkeparti har været med til at gennemføre der.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg synes ikke, at ordføreren svarede specielt dybsindigt på, hvad alternativet var til det, man var vidne til gennem år og dag, før aktionen gik i gang i Irak. Men jeg havde nu heller ikke forventet et specielt dybtgående svar, skulle jeg hilse og sige.

Men vi kunne så prøve at vende den om. Lad os nu sige, at Enhedslisten – jeg håber aldrig, at det bliver tilfældet – skulle få maksimal indflydelse på FN-diplomatiet og den måde, som man søger indflydelsen på i dialog ved FN-resoluitioner osv. Det kunne da være spændende at høre ordføreren holdning til, hvordan Enhedslisten ville forholde sig, hvis de stod i den situation, at de havde flertal til enten passivt at se til kun med dialog og forhandlingsvilje og argumenter – og så samtidig gennem flere år se til, at der skete folkedrab og overgreb på civilister osv. – eller gøre noget andet. Hvordan ville Enhedslisten, hvis de havde flertal, håndtere en sådan situation?

Kl. 22.10

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nu er det ikke sikkert, at mine evner slår til. Man må jo en gang imellem erkende, at man måske ikke har de evner, der skal til for at kunne forklare sine synspunkter godt nok for en politisk modstander. Det er nok der, vi er henne lige nu.

Men jeg har faktisk været inde på flere af tingene. Hvis vi havde haft flertal, så havde vi aldrig nogen sinde fra Vesten leveret giftgas til Saddam Hussein. Hvis vi havde haft flertal, havde vi aldrig nogen sinde leveret våben til ham. Vi havde aldrig på noget tidspunkt sagt, at han var vores ven. Vi havde bekæmpet ham fra dag et, som vi gjorde det med de midler, vi havde, og den indflydelse, vi havde i samfundet.

Og så havde vi i stedet hjulpet alle de oppositionsgrupper, der var i Irak: kurderne og de demokratibevægelser, der var blandt både sunnier og shiitter. Vi havde hjulpet dem med alt det, vi kunne. Vi ville i dag f.eks. have sikret, at der var

faglige rettigheder til alle irakiske arbejdere og ikke som nu – det kan være, at vi kan få et svar på det fra regeringen bagefter – hvor koalitionen opretholder nogle af Saddam Husseins arbejdslove, som stadig ikke tillader frie fagforeninger i Irak.

Det er den politik, vi havde stået for.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Nu har hr. Frank Aaen i sit indlæg dels beskrevet tilstandene, som hr. Frank Aaen opfatter dem i Irak, dels kritiseret regeringen meget for dens indstilling og holdning. Også Socialdemokratiet har fået sit i en kritisk gennemgang. Det ender selvfølgelig op i, hvad der var forventeligt, at Enhedslisten ikke kan støtte beslutningsforslaget om fortsat dansk deltagelse i det her.

I den allersidste sætning i indlægget i ordførertalen siger hr. Frank Aaen: Vi trækker os tilbage og åbner op for en anden udvikling i Irak. Med den situation, der er i Irak i dag, sådan som nu forholdene er beskrevet dernede, hvad består den anden udvikling af, og med hvilke midler skal den fremmes?

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Tak for spørgsmålet, og det er ærligt ment, for den sidste del af mit første indlæg blev lidt kort. Der er jo ikke nogen nem vej ud af situationen i Irak, men min analyse gik ud på, at den militære tilstedeværelse, der er i øjeblikket med USA og England og Danmark og andre lande, er med til at fremme en udvikling i retning af borgerkrig, og at den i hvert fald er med til at fremme en udvikling, hvor vi vil blive ved med at se alle de angreb, som vi ser, hvor nogle af dem er ren terror, og andre af dem er mere velbegrunnet modstand mod en besættelse. Den udvikling vil fortsætte, og jeg tror, at det bliver sværere og sværere for hver dag, der går, at få en anden udvikling i gang.

Hvis den analyse er rigtig, så er det første skridt, at vi trækker styrkerne hjem. Så vil der selvfølgelig være meget uro i Irak en periode endnu, men det er min opfattelse, at man hurtigere når en normalisering, hvor vi naturligvis med civil bistand og alle til rådighed stående civile midler skal hjælpe en opbygning i gang. Her tror jeg desværre, vi må sige, at det ikke bliver Danmark og USA, der kommer til at gå i spidsen, men at det bliver andre lande, der kommer til at gå i spidsen for den opbygningshjælp.